

Hồi 16

Nửa Đường Mới Biết Mình Trong Sạch

Lời Chấn Tử nôn nóng:

- Mâu cô nương, xin cô nương hãy cứ tiếp tục kể lại câu chuyện.

Mâu Lệ Châu kể tiếp:

- Đã nắm được âm mưu hiểm độc của cha con Động Huyền Tử, ta nhất định giữa đường theo Hà Lạc về núi Không Động sẽ bỏ trốn chứ không chịu làm vợ của kẻ thù, ngày nào còn bị mang danh là hôn thê của Hà Lạc ta còn hận còn thẹn ngày ấy.

Khi còn hai ngày nữa tới ngày Hà Lạc tới đón ta về núi Không Động lại bỗng có một việc xảy đến. Việc này có liên quan đến Đan Khâu Sinh.

Sự thực dần dần hé lộ dần, lúc này trong hội trường nhiều người đã tin Đan Khâu Sinh mới là người bị hãm hại nhưng trong vụ án này Đan Khâu Sinh thực sự đóng vai trò gì tất cả đều chưa biết. Người quan trọng nhất là vụ án là Mâu Lệ Châu nhắc đến Đan Khâu Sinh khiến tất cả bất giác đều chú mục quan tâm hy vọng đến đây đã có đáp án chủ sự không chịu biện hộ từ trước tới giờ của Đan Khâu Sinh.

Mâu Lệ Châu nghĩ một lát kể tiếp:

- Hôm ấy có người mang tin lại xưng là người nhà của Hà Lạc, may thay đúng lúc Hàn Tử Yên không có ở nhà. Người tiếp hấn vẫn là Lưu má.

Lưu má toàn tâm toàn ý vì ta, sợ rằng Hà gia lại có thêm âm mưu gì nữa nên suốt mấy ngày hôm ấy lúc nào cũng quanh quẩn trong nhà ta.

Lưu má đồn tên đưa tin nói trước: "Phải người là người của Động Huyền Tử sai đến thì cứ việc đưa thư cho ta". Tên đưa tin kinh nghi hỏi: "Phải chăng bà là người của Hàn Tử Yên?" Lưu má đáp: "Đương nhiên, nếu không làm sao ta biết người do Động Huyền Tử sai đến? Hàn chủ nhân có dặn người có thư tín gì cứ đưa cho ta". Tên đó hỏi liên hệ giữa Hàn Tử Yên và Lưu má. Lưu má cương quyết: "Người bất tất hỏi nhiều, ta cũng không có thì giờ rảnh, nếu người không tin ta cho người biết nội dung bức thư trước cho người nghe". Bèn đem mọi bí mật bức thư trước nói cho y nghe, y không thể không tin, nói: "Lần này ta đem đây lời dặn

miệng chứ không có thư tín gì cả, điều này tuyệt đối bí mật quyết không thể cho ai khác biết". Lưu má liền dẫn y tuốt vào một mảnh vườn rộng sâu thăm thẳm, y mới yên tâm nói lời dặn miệng cho Lưu má nghe.

Thì ra cha con Động Huyền Tử bí mật mượn thêm hung thủ giữa đường sẽ giết chết Đan Khâu Sinh nhưng vẫn lo không thành công nên nhờ Hàn Tử Yến giúp sức.

Hàn Tử Yến muốn tránh hiềm nghi, kế hoạch vốn đã định sau khi ta xuất giá bà ta trở về nhà cha mẹ một thời gian liền cùng với Động Huyền Tử nên vợ nên chồng, nhưng bị Động Huyền Tử từ khước, không đồng ý với kế hoạch ấy. Động Huyền Tử muốn Hàn Tử Yến nhân danh mẹ kế đưa ta về núi Không Động làm dâu. Vạn nhất giữa đường không ai giết được Đan Khâu Sinh thì bà ta sẽ ra tay hạ độc, chắc chắn Đan Khâu Sinh chỉ đề phòng người khác chứ không thể nào đề phòng Hàn Tử Yến.

Lưu má nghe mấy lời ngây ra một lúc mới hỏi được: "Vì sao nhất định phải giết Đan Khâu Sinh?" Người kia hơi do dự: "Bà không biết thật ư?"

Rồi cuối cùng cũng phải nói ra lý do nhất định phải giết cho được Đan Khâu Sinh.

Chúng nhân đều có thể hơi đoán được một phần bí mật, nhưng dù sao chính miệng người hôn thê năm xưa nói ra ai nấy đều kinh hồn lạc phách.

Chỉ nghe Mâu Lệ Châu tiếp tục nói:

- Người nọ không biết Lưu má đang lừa y lấy khẩu cung, y trì nghi một lúc cuối đành nói cho Lưu má biết. Người nọ nói: "Bà đã biết Hàn Tử Yến vì sao cần giết chết Mâu Nhất Hạnh, vì sao cha con Động Huyền Tử cần mưu hại Đan Khâu Sinh rồi?" Lưu má kinh hoàng hỏi lại: "Phải vì Đan Khâu Sinh đã bí mật tham gia nghĩa quân không?" Người nọ đáp: "Y có tham gia hay không ta không biết. Ta chỉ biết y có rất nhiều bằng hữu trong nghĩa quân. Giả như y được kế nhiệm chức chưởng môn Không Động phái, y không công khai chống lại triều đình thì đối với triều đình cũng là rất bất lợi. Bà nên biết Đan Khâu Sinh và Hà Lạc có hiệu xưng là Không Động Song Tú, chức chưởng môn Không Động phái nếu không vào tay Đan Khâu Sinh tất nhiên sẽ vào tay Hà Lạc. Nếu không trừ khử Đan Khâu Sinh làm sao Hà Lạc có thể an tâm?" Lưu má lại hỏi: "Nếu như Hà Lạc được ngôi chưởng môn tình hình sẽ ra sao?" Người nọ tựa hồ cười câu hỏi ngốc nghếch của Lưu má, trả lời: "Còn phải hỏi nữa, đương nhiên sẽ là một trợ thủ đắc lực của triều đình!" Lưu má hỏi lần nữa: "Người vừa nói Hà Lạc có mời mấy tay trợ lực, đó là những ai?" Người nọ đáp: "Bà cần gì phải biết mấy vị bí mật ấy?" Lưu má trả lời: "Ta hỏi giùm Hàn Tử Yến đó thôi. Nếu mấy tay trợ lực ấy cao cường tất nhiên nữ chủ ta an tâm, vạn nhất nữ chủ ta hạ độc không được, có trợ thủ cao cường mới

khắc chế được Đan Khâu Sinh. Trái lại nữ chủ ta dễ dàng bị bại dưới kiếm Đan Khâu Sinh, ta từng nghe trong Không Động phái, Đan Khâu Sinh kiếm thuật không ai hơn được!" Người nọ hình như tin Lưu má hỏi là vì lo lắng cho Hàn Tử Yến nên đáp liền: "Ta biết có ba người, một là tên trứ danh ác hiểm trên giang hồ Cát Hồng. Còn hai tên kia..." Y hạ giọng thật nhỏ: "... là cao thủ ngự lâm quân". Lưu má vẫn hỏi: "Hai cao thủ ngự lâm quân là ai?" Người nọ không trả lời nữa, có lẽ vì Lưu má hỏi quá nhiều, y đã nổi nghi tâm nói: "Có ba tên này trợ thủ đủ khiến nữ chủ của bà an tâm rồi, bà cần biết gì tường tận?"

Lưu má biết y không chịu nói gì nữa liền ha hả cười lớn: "Ta không phải lo lắng cho con nữ tiện nhân ấy đâu. Ta lo cho tiểu thư của ta đó. Được, người đã cho ta biết quá nhiều, ta khả dĩ..." Lưu má chưa nói hết người nọ hét lên: "Thì ra mục là gian tế, được sẽ biết tay ta!" Lập tức y rút kiếm chém Lưu má. Cứ như lời Lưu má thì y biết sử dụng "Liên hoàn đoạt mệnh kiếm pháp" chắc phải là một đệ tử đặc ý của Động Huyền Tử.

Tuy vậy y không thể so với võ công của Lưu má, y giết Lưu má không được, trái lại bị Lưu má giết chết.

Nghe Mâu Lệ Châu kể đến đó, Động Chân Tử và Động Minh Tử đều thất sắc nhưng vì không ai chú ý đến họ nên họ giả vờ như bình thường. Động Chân Tử thầm nghĩ: "Té ra đây là nguyên nhân sự thất tung của Đại Chí, rõ ràng Động Minh sư đệ đã giấu ta chuyện này". Riêng Động Minh Tử thì bốn phần kinh ngạc, sáu phần vui mừng lên, nghĩ bụng: "Té ra Đại Chí mất mạng dưới tay lão bà nhà họ Mâu, thật là trong không may có may. May vì đến ngày nay họ vẫn chưa biết rõ Đại Chí là ai".

Nguyên tên đưa tin cho Động Huyền Tử năm xưa tên Hách Đại Chí không phải là đệ tử của Động Huyền Tử mà là một tục gia đệ tử của Động Minh Tử. Động Minh Tử rất yêu thương hơn cả đại đệ tử Đại Thạch Đạo Nhân nữa. Ngày ấy Hách Đại Chí đã học thành tài, vì y là tục gia đệ tử nên không phải ở tại Thanh Hư quán chỉ một năm ghé thăm sư phụ vài lần. Y một đi lần ấy không trở lại. Động Minh Tử cũng ngờ y đã chết nhưng không có tin tức xác thực, mười tám năm nay vẫn lo ngay ngáy cho y không biết y có rơi vào tay đối phương khai thác hay không? Nay biết tin người đệ tử tâm đắc đã chết thật sự, lão mới hoàn toàn yên tâm.

Mâu Lệ Châu kể xong than dài một tiếng:

- Lòng trung nghĩa và ân đức của Lưu má vĩnh viễn ta không báo đáp được nữa! Sau đó ít ngày Lưu má đã vì nhà ta lẫm liệt hy sinh, sau khi Hàn Tử Yến gấp rút bắt ta phải về nhà chồng theo kế hoạch đã định, bà ta vịn cớ về lại nhà cha mẹ giải tán tất cả bọn gia nhân chỉ giữ lại một mình Lưu má để lấy khẩu cung vì bà ta đã nghi ngờ Lưu má.

Lưu má biết trước việc này, thay vì đào tẩu, Lưu má cứ ở lại định vì cha ta báo thù. Ta vừa thoát khỏi hang hổ, Lưu má đã động thủ, rất tiếc không thành, Lưu má bị mù tiện nhân giết chết, ta sau đó rất lâu mới biết tin, đi tìm tiện nhân báo thù cho Lưu má nhưng tiện nhân Hàn Tử Yến không còn thấy tăm dạng ở đâu nữa!

Lôi Chấn Tử lại lên tiếng:

- Xin Mâu cô nương nói vào chính đề, sau này thế nào?

Mâu Lệ Châu quay về chuyện cũ:

- Sau khi nghe Lưu má kể về việc bọn kia định giết Đan Khâu Sinh, ta biết thêm âm mưu thâm độc của chúng. Trước đây ta còn chưa biết Hà Lạc có phải cùng dự mưu với phụ thân hay không, nay thì đã rõ bụng dạ của Hà Lạc cực kỳ thâm độc thực không kém phụ thân. Chúng đồng mưu không những giết chết cha con ta mà còn giết chết cả bạn đồng môn Đan Khâu Sinh!

Kế hoạch của ta vốn định theo Hà Lạc đến giữa đường liền trốn nhưng vì biết thêm âm mưu của chúng ta bỏ kế hoạch ấy, quyết tìm cơ hội trên đường báo thù cho Đan Khâu Sinh biết. Nhưng trên đường đi ta không sao tìm được cơ hội gặp riêng Đan Khâu Sinh, vì Hà Lạc và Đan Khâu Sinh như hình với bóng lúc nào cũng ở bên nhau vả lại ta mang tiếng là vị hôn thê của Hà Lạc đâu dám tự tiện gặp người bạn trai của vị hôn phu?

Ngày lại qua ngày, đi được ba ngày ta không nói qua nửa câu với Đan Khâu Sinh mà cường đạo do Hà Lạc mời đến có thể xuất hiện bất cứ lúc nào mưu hại Đan Khâu Sinh, ta biết làm sao? Ngày thứ ba, chúng ta đến một nơi cổ miếu dừng lại nghỉ ngơi. Hôm ấy trời chưa tối, nhưng Hà Lạc mượn cớ trước mặt không tìm được chỗ tạm trú bắt tất cả nghỉ tại ngôi miếu cổ này.

Ta đã nghi đây chính là nơi ước hẹn của y với đồng bọn động thủ. Ta đã hạ quyết tâm, đêm nay không thể không gặp Đan Khâu Sinh.

Vào khoảng canh ba đêm ấy, ta nhẹ nhàng trở dậy đến nơi hai người cùng ở ngoài song cửa nhìn vào, chỉ thấy một mình Đan Khâu Sinh chưa ngủ đang ngồi trước ngọn đèn khô dầu như đang nghĩ ngợi điều gì, bên trong có tiếng ngáy của Hà Lạc. Ta mừng thầm vì đây đúng là cơ hội, ta nhẹ nhàng đẩy cửa.

Không ngờ lúc ấy Hà Lạc và Đan Khâu Sinh cùng nhảy ra, hô lớn:

- Người nào đó?

Ta tỉnh ngộ liền, Hà Lạc chỉ giả ngủ say. Đêm nay là đêm y ước hẹn với hung thủ đến làm sao y yên tâm ngủ được?

Cũng may trong bụng ta đã định sẵn biện pháp, lập tức ta nhỏ giọng nói:

- Thiếp nghe có tiếng dạ hành nhân, hãy mau đuổi theo đi!

Hà Lạc "hừ" một tiếng nói:

- Ta sao không nghe gì? Ồ, nàng trở về đi đừng đuổi theo!

Lúc ấy chưa biết là y hẹn với Cát Hồng đến đây giả cướp ta, tất phải lưu ta lại cố miếu, y mới có dịp biểu diễn màn tuồng ra tay anh hùng cứu vợ được chứ!

Hà Lạc quả nhiên đuổi theo bóng dạ hành. Đan Khâu Sinh cũng theo chân y đuổi tới. Ta cố ý giả kêu to: "Hừ, đại gan tiểu tặc, dám dùng ám khí đánh ta! Không bắt người không được!" Ta biết khinh công của Đan Khâu Sinh hơn Hà Lạc nhiều, nếu biết ta trúng ám khí thế nào y cũng đến giúp ta. Lúc ấy ta và họ chỉ cách nhau hơn trăm bước nhưng vì đêm tối mịt nên họ không biết tình hình trước mắt ra sao và Hà Lạc không thể nào ngờ là ta giả vờ hí lộng. Y một mặt chạy đuổi một mặt hỏi lại: "Nàng thọ thương ư? Hãy mau trở về đi!"

Quả nhiên đúng như ta liệu đoán, Đan Khâu Sinh đã gặp ta trước.

Nói đến đó cảnh tượng đêm ấy như hiện ra trước mắt nàng. Mâu Lệ Châu vốn là một thiếu phụ lạnh như băng sương mà bất tri bất giác hơi ửng hồng đôi má.

Đan Khâu Sinh đến gần Mâu Lệ Châu. Đã ba ngày cùng đi với nhau một đường nhưng nàng ngồi trên xe ngựa chỉ có lên xe và xuống xe chứ không phải làm gì khác, những lúc ấy nàng có nhìn thấy Đan Khâu Sinh nhưng Đan Khâu Sinh không lúc nào rời xa Hà Lạc còn nàng một là trong lòng rất thông hận Hà Lạc nên không thèm nhìn về hướng y, hai là nàng dù sao cũng e dè vì thân phận là vị hôn thê của Hà Lạc nên đã ba ngày chưa bao giờ nàng nhìn trở mắt Đan Khâu Sinh.

Lần này là lần đầu nàng nhìn rõ Đan Khâu Sinh. Ồ, thì ra Đan Khâu Sinh là một thiếu niên anh tuấn lại có bản lĩnh cao cường. Đây cũng là lần đầu nàng cùng với một người lạ nam nhân đứng riêng với nhau. Nam tử này phụ thân nàng vốn có ý đem nàng phối hợp cùng chàng. Hận rằng nàng không có nhân duyên với chàng, nếu ban đầu thân phụ nàng kiên trì nguyên ý biết đâu vận mạng của nàng đã đổi khác?

Trong lúc ấy lòng của nàng rối loạn, mặt của nàng đỏ hồng, có cảm giác suốt đời nàng chưa bao giờ như vậy, nghĩ đến thân phận của nàng, nàng chưa biết nói gì với Đan Khâu Sinh.

Chân nàng rối loạn, đột nhiên vấp ngã, xem ra đúng như là bị thụ thương.

Đan Khâu Sinh vội vàng đỡ nàng lên hỏi:

- Mâu cô nương có sao không? Phải bị thương chẳng?
- Ta không bị thương đâu, ta lừa các ngươi đấy!

Đan Khâu Sinh mở to mắt nhìn nàng cơ hồ không tin vào tai mình nữa. Nàng nói tiếp:

- Đừng hỏi ta làm sao. Hãy theo ta chạy mau đi thôi!

Đan Khâu Sinh chân chừ không quyết, cước bộ dừng lại:

- Hà đại ca sắp đến, vì sao chúng ta không chờ?

Mâu Lệ Châu gấp rút quá, không còn nghĩ đến cái gì tị hiềm cái gì không tị hiềm kéo tay áo của chàng:

- Ta đang sợ gặp y đây, mau tránh xa nơi này đi. Xin tin lời ta, chạy mau, chạy mau đi!

Đan Khâu Sinh hình như chợt nhớ ra chuyện gì liền vội chạy theo nàng. Cả hai chạy đến một sơn cốc, Mâu Lệ Châu nghĩ rằng ở đây đã đủ thời gian để nói rõ cho Đan Khâu Sinh hết mọi chuyện liền dừng lại. Nàng nói trước:

- Hà Lạc muốn hại các hạ đó, các hạ có biết không?

Đan Khâu Sinh kinh ngạc đến ngẩn người một lúc mới đáp:

- Hà Lạc với ta tình như huynh đệ, sao y lại muốn hại ta?
- Y đã mưu hại giết chết gia gia ta, các hạ vẫn cho y là người tốt ư?

Đan Khâu Sinh đại kinh:

- Y... y... không phải là trượng phu của cô nương sao? Sao... sao lại mưu hại nhạc phụ?

Mâu Lệ Châu nghiêng răng:

- Y là kẻ thù của ta, cũng là kẻ thù của các hạ. Chẳng những thế, y còn là kẻ thù của những người hiệp nghĩa nữa!

Đan Khâu Sinh định thân:

- Mâu cô nương, sao lại nói lời ấy?

Mâu Lệ Châu chỉ sợ Hà Lạc đuổi tới, bèn đem mọi chuyện vắn tắt những điểm chủ yếu kể cho Đan Khâu Sinh nghe.

Sự việc đột nhiên quá, Đan Khâu Sinh không thể không tin Mâu Lệ Châu nhưng lập tức tin cha con Hà Lạc đều là gian tế chàng cũng không dám. Trong chốc lát chàng hoang mang không thể tả. Mâu Lệ Châu nói tiếp:

- Đan Khâu Sinh, các hạ hãy mau quyết định, nếu được các hạ giúp ta báo thù còn nếu các hạ không dám giết y thì các hạ hãy mau chạy đi, y đã mời tới đây những trợ thủ rất lợi hại ám sát các hạ đó, có lẽ chúng sẽ động thủ đêm nay!

Nói đến đây hốt nhiên nàng thấy Đan Khâu Sinh như nhìn vào khoảng không xa xa ngây người như mất hồn hình như không lưu tâm gì nghe nàng nói. Mâu Lệ Châu gấp gấp nói to:

- Đại trượng phu một lời là quyết định, các hạ sao lại nghĩ ngợi gì đó?

Đan Khâu Sinh "hừ" một tiếng nói:

- Mâu cô nương, có lẽ cô nương nói không sai, hình như ta cũng cảm thấy sát khí nơi cổ miếu ấy!

Mâu Lệ Châu nói:

- Nhất định y đã ước hẹn với bọn hung thủ đến đó động thủ. Ôi! Rất tiếc ta không có sức cứu mấy tên gia nhân của ta!

Đan Khâu Sinh hỏi:

- Hà Lạc ước hẹn bọn hung thủ là những ai, cô nương biết không?

Mâu Lệ Châu đáp:

- Ta chỉ biết có một tên nổi tiếng ác độc trên giang hồ là Cát Hồng, còn hai tên nữa nghe nói là cao thủ Ngự Lâm quân.

Đan Khâu Sinh gật đầu:

- Quả nhiên là có tên Cát Hồng!

Mâu Lệ Châu nói nghe ngữ khí của chàng rất lạ nàng cho rằng không lẽ chàng đã biết chuyện Hà Lạc mua chuộc Cát Hồng? Đang định hỏi lại chàng thì Hà Lạc chạy đến nơi. Hà Lạc hỏi vội:

- Mâu tiểu thư, nàng bị thương ở đâu?

Mâu Lệ Châu chưa biết Đan Khâu Sinh tính toán ra sao, tạm thời đành nhịn nhục đáp:

- Không sao, không đến nỗi thụ thương.

Hà Lạc tươi cười:

- Thế sao. Chúng ta mau mau trở về. Ta đã phát hiện có địch nhân đến ngôi cổ miếu rồi.

Mâu Lệ Châu đáp:

- Ta tuy không bị thương nhưng chân đau nhức không lên nổi.

Hà Lạc làm ra vẻ rất gấp:

- Đan Khâu sư đệ, khinh công của sư đệ mau hơn ta, sư đệ hãy trở về cứu bọn gia nhân trước. Mâu tiểu thư, để ta đỡ tiểu thư trở về!

Đan Khâu Sinh vốn có lòng hiệp nghĩa nghĩ bụng: "Nếu có kẻ địch đến cướp gia sản của Mâu cô nương, ta nữ nào để bọn gia nhân bị sát hại?" Nghĩ chuyện cứu người là khẩn cấp, chàng không suy nghĩ lập tức quay trở về.

Đan Khâu Sinh đi rồi, Hà Lạc cười rất đều giả:

- Các người dẫn nhau đến đây thật là hay, đã nói với nhau những gì rồi?

Mâu Lệ Châu run giọng:

- Chàng nói vậy có ý gì. Y đến giúp ta đuổi giặc, ta đang sợ mất mạng làm gì có thì giờ nhàn rỗi nói chuyện hão?

Hà Lạc cười nhỏ:

- Nàng đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, ta chỉ sợ bằng hữu ta nổi lòng hiếu sắc cướp mất nàng của ta. Hà, ta đùa vậy thôi, nàng đừng buồn nhé!

Mâu Lệ Châu nhún vai:

- Cường đạo đã đến nơi, sao chàng còn đùa giỡn. Ta chạy không mau được, chàng hãy chạy về giúp Đan Khâu Sinh cứu gia nhân đi!

Hà Lạc nói:

- Làm sao ta nữ bỏ nàng nơi đây, nếu nàng thực chạy không được ta sẽ công nàng về.

Mâu Lệ Châu thẹn đỏ mặt:

- Không, không chàng đừng làm vậy.

Hà Lạc cười:

- Chúng ta đã là danh nghĩa phu thê, nàng còn thẹn cái gì?

Vừa nói y vừa đến bên nàng choàng tay ôm lấy nàng.

Mâu Lệ Châu đột nhiên nhảy lên, tả chưởng như đao biển thành Thủ đao chặt xuống đầu Hà Lạc, hữu chưởng co lại thành chỉ đánh tới điểm vào huyết Toàn cơ của y.

Chưởng chỉ cùng đánh tới một lúc vốn là tuyệt kỹ của nhà họ Mâu, ai ngờ Hà Lạc sẵn phòng bị đảo người một vòng kêu lên:

- Giải lăm té ra nàng quả nhiên thông đồng cùng Đan Khâu Sinh mưu hại chồng!

Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, Mâu Lệ Châu đánh không trúng liền rút kiếm bên mình quát:

- Nói thật với ngươi ta chẳng thông đồng với ai cả, ta vì gia gia ta mà báo thù đây!

Hà Lạc gạt trường kiếm của nàng ra, mặt y cũng lạnh lùng không kém sắc kiếm:

- Mi nói loạn bậy cái gì? Cái chết gia gia mi có liên quan gì đến ta?

Mâu Lệ Châu không nói với y nữa, quát to:

- Điều đó tự ngươi đã biết rõ rồi!

Hà Lạc thấy khí giận của nàng bốc lên ngùn ngụt bất giác hơi sợ trong bụng: "Không lẽ nàng đã biết hết bí mật của cha con ta?"

Kiểm pháp của Hà Lạc vượt hơn Mâu Lệ Châu một bậc, nhưng nàng đang trong cơn giận dữ muốn báo phụ cừu còn y thì vốn là kẻ làm điều mờ ám lòng không yên ổn nên trong lúc nàng điên cuồng tấn công y chỉ biết chống đỡ. Y hỏi:

- Nàng đã nghe lầm lời đồn bậy rồi. Mau nói cho ta biết, ta sẽ giải thích cho nàng nghe!

Trong lúc y nói kiếm chiêu hơi chậm một chút, chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, tay áo của y đã bị cắt đứt một đoạn. Hà Lạc bỗng hú lên một hồi dài.

Mâu Lệ Châu tưởng y kêu gọi đồng đảng, xuất thủ càng độc và nhanh, rất tiếc vì kiếm pháp còn kém y nên kéo dài trận đánh nàng càng tiêu hao khí lực.

Sau tiếng hú của Hà Lạc, một lúc quả nhiên có hai bóng người chạy đến. Mâu Lệ Châu nhìn thấy hai người đều mặc y phục quân quan triều đình trong lòng thầm nghĩ: "Chắc hai tên này là hai cao thủ Ngự Lâm quân do Hà Lạc mời đến". Nàng liều lĩnh bất kể cao thủ hay không cao thủ, không thèm chạy trốn trái lại một mình tấn công dữ dội hơn nữa định bụng thà hai bên cùng chết, còn hơn thoát thân.

Tên quân quan đứng trước mặt nàng cười hỏi:

- Vợ chồng sao lại đánh nhau vậy? Các người đùa giỡn đấy chẳng?

Tên quân quan đứng đằng sau lớn tiếng:

- Lạ thật, sao không giống như đùa giỡn?

Kỳ thực tên quan trước mặt đã rõ "không giống như đùa giỡn" nên cố ý thu hút sự chú ý của nàng về phía y. Bỗng nghe hai tiếng kêu "Ồi chà!" vai của Hà Lạc trúng một đường kiếm máu trào ra.

Đang lúc ấy tên quan trước mặt đã kịp bắn ra một đồng tiền song chỉ búng tiếp trúng ngay cổ tay Mâu Lệ Châu buộc nàng phải buông rơi kiếm.

Tên ấy cười bảo:

- Vợ chồng các người đùa hay thật, ta không cần biết. Hà huynh, huynh coi xem phu nhân có sao không?

Ai ngờ Mâu Lệ Châu không kể gì sống chết, nàng nháy lại dùng tay không đánh tiếp Hà Lạc một chưởng, "Bình!" một tiếng trúng ngay vết thương trên vai của y khiến y đau thấu xương tủy.

Hà Lạc cả giận:

- Con tiểu tặc này dữ dằn quá!

Y đảo đốc kiếm đập mạnh đồng thời quyền cũng đánh tới luôn. Đốc kiếm đánh trúng giữa ngực còn quyền đánh trúng họng nàng. Sức của y so với nàng hơn nhiều. Nàng lão đảo bật ngã ra sau trong chốc lát choáng váng gần hôn mê.

Mơ hồ nàng nghe tiếng một tên quân quan:

- Hà huynh sao ra tay nặng thế. Lỡ phu nhân chết mất thì sao. Hãy xem phu nhân mệnh hệ nào chẳng?

Giọng Hà Lạc hậm hực:

- Đánh chết tên nữ tặc ấy cũng không sao!

Tên quân quan kia cười bảo:

- Hà huynh sao lại không thương hoa tiếc ngọc, nữ đánh chết người vợ đẹp như hoa thế này?

Có lẽ y chẳng phải cần Hà Lạc "thương hoa tiếc ngọc" gì nhưng cố ý thăm dò bụng dạ của Hà Lạc đó thôi.

Hà Lạc nói:

- Chư vị chưa biết, nữ tặc này đã biết hết bí mật của chúng ta. Xem ta như kẻ thù giết cha. Không cần biết thị sống chết ra sao, chúng ta hãy tìm kế đối phó Đan Khâu Sinh mau.

Một tên quân quan nói:

- Được, để ta dẫn dụ Đan Khâu Sinh đến đây, huynh hãy giả như phu nhân bị chúng ta đả thương, loạn chiến cùng chúng ta!

Mâu Lệ Châu nằm trên đất đau lắm nhưng cố nghe bọn chúng bàn bạc. Tiếc rằng cố dậy không nổi, đầu óc dần dần mơ hồ, cuối cùng không nghe thấy gì nữa.

Mâu Lệ Châu kể lại đầu đuôi câu chuyện, nàng chỉ giấu không đề cập tới tâm tình của nàng và Đan Khâu Sinh lúc mới gặp nhau. Đến đấy, đột nhiên nàng dừng lại.

Giang Thượng Vân hỏi:

- Sau đó thế nào?

Mâu Lệ Châu liếc nhìn Đan Khâu Sinh:

- Lúc ấy ta choáng váng bất tỉnh, chuyện sau đó xin nhờ Đan Khâu Sinh kể lại.

Lôi Chấn Tử nói:

- Đúng đấy, Mâu cô nương đã kể gần hết, Đan Khâu các hạ còn e dè điều gì?

Đan Khâu Sinh như suy nghĩ gì đó, nhìn càng có vẻ như không chú ý gì cả, Mâu Lệ Châu nói với chàng:

- Ta biết các hạ muốn tôn trọng lời hứa với sư phụ, nhưng ta biết lời hứa nào cũng có ngoại lệ. Các hạ hãy tin rằng sư phụ của các hạ chỉ muốn ước thúc các môn đệ không cho câu kết với Thanh đình đấy Không Động phái vào chỗ tuyệt diệt thôi. Khi các hạ phát thệ là chưa có tình huống gì phát sinh, các hạ tự nguyện mang tội phản đồ vĩnh viễn không nói ra bí mật của vụ án này. Nhưng nay sư phụ các hạ và Động Huyền Tử đã mất, các hạ e không thể không nói, ta tin rằng nếu lệnh sư còn sống vẫn bằng lòng cho các hạ nói ra. Bây giờ các hạ không nói còn đợi đến bao giờ?

Lời nói của nàng rất minh bạch, tuy Động Huyền Tử đã chết nhưng trong Không Động phái vẫn còn người muốn đi theo con đường của Động Huyền Tử.

Trong hội trường sau khi nghe Cát Hồng khẩu cung và Mâu Lệ Châu thuật lại chuyện cũ tuy vẫn còn một số hoài nghi nhưng đã không còn dám khẳng định tập trung mắt nhìn Động Chân và Động Minh đạo trưởng.

Động Chân Tử biến sắc mặt:

- Mâu cô nương, những lời của cô nương không nên kể sai lạc. Đúng, ta từng đồng ý việc mời Ngự Lâm quân phó thống lãnh Âu Dương Nghiệp làm khách nhân chứng kiến đại hội hôm nay. Nhưng không vì thế mà có thể nói ta câu kết với Thanh đình chống lại các anh hùng nghĩa hiệp được!

Mâu Lệ Châu đáp:

- Ta không nói đạo trưởng, ta cũng không nói tới chuyện ấy.

Động Châu Tử hỏi:

- Thế cô nương muốn nói chuyện gì?

Mâu Lệ Châu:

- Mọi chuyện rồi sẽ minh bạch, rồi sẽ biết cả. Ta chỉ cần nói những điều ta mắt thấy tai nghe!

Động Chân Tử:

- Tốt, xin mời cô nương!

Khi Động Chân Tử đang tranh biện với Mâu Lệ Châu thì Động Minh Tử mặt mày tái mét đứng im không nói một tiếng.

Mâu Lệ Châu tiếp tục:

- Đêm ấy Hà Lạc rủ đến mưu hại Đan Khâu Sinh có hai tên quân quan, một trong ấy là thượng khách hôm nay của quý phái, hiện giờ chúng chưa xuất hiện nhưng có lẽ không lâu nữa nhất định chúng phải xuất hiện ở đây!

Lôi Chấn Tử vội vàng hỏi:

- Hai tên quân quan này cô nương có biết là ai không?

Mâu Lệ Châu đáp:

- Lúc ấy ta không biết, sau này đương nhiên đã biết. Một là Âu Dương Nghiệp mà chúng môn Không Động phái vừa nói tới. Mười tám năm trước hắn bắt quả chỉ là một viên quan trung bình của Ngự lâm quân, hiện nay đã leo lên chức phó thống lãnh.

Lôi Chấn Tử hỏi:

- Còn một tên nữa?

Mâu Lệ Châu:

- Tên nữa là tên rất lớn, hẳn là thượng ty của Âu Dương Nghiệp?

Lôi Chấn Tử kinh ngạc:

- Là thống lĩnh ngự lâm quân Hải Lan Sát?

Mâu Lệ Châu gật đầu:

- Đúng, đó là thống lĩnh ngự lâm quân Hải Lan Sát!

Lôi Chấn Tử ngây người ra một lúc rồi mới kêu lên:

- Thế thì đúng rồi! Thế thì đúng rồi!

Động Chân Tử lo lắng bất an ướm hỏi:

- Cái gì đúng rồi?

Lôi Chấn Tử đáp:

- Người ám toán quý phái trưởng lão Ngọc Hư Tử nhất định phải là Hải Lan Sát. Trong bọn ung trảo của Thanh đình chỉ có một mình hắn là có công lực như vậy. Ta thực là hồ đồ, tự nhiên lại không nghĩ tới hắn!

Động Chân Tử nói:

- Dự đoán của lão tiền bối có lẽ không sai, nhưng người này... hiện tại chúng ta chưa thấy xuất hiện.

Thâm ý của lão dùng chữ "dự đoán" là muốn chỉ Lôi Chấn Tử chỉ "dự đoán" chứ chưa chắc là sự thực.

Lôi Chấn Tử quay sang Mâu Lệ Châu:

- Chuyện này không gấp lắm, Mâu cô nương vừa nói hai tên ấy không lâu sẽ phải xuất hiện. Ta tin cô nương không phải tùy tiện mà nói, chúng ta hãy chờ xem. Hiện tại xin mời Đan Khâu Sinh kể tiếp chuyện đêm hôm đó!

Đan Khâu Sinh thở dài một tiếng, cất lời:

- Mười tám năm nay ta im lặng để bảo toàn danh dự sư môn, không ngờ hôm nay phát sinh nhiều việc đến người thân yêu nhất của ta là Ngọc Hư thái sư thúc bị táng mệnh bởi tay bọn ung trảo triều đình. Sự đã đến như thế, ta không thể không nói.

Đúng thế, ta có năm mộng cũng không hề nghĩ ra Hà Lạc lại mưu hại ta dù trước khi cùng Hà Lạc lên đường đón Mâu cô nương đã có một bằng hữu gặp ta cảnh giác. Người đó là Thiên hạ đệ nhất thần thủ Trương Khoái Hoạt. Nhưng tiếc thay, bất luận ai nói gì lúc ấy ta

vẫn không tin Hà Lạc lại có dã tâm hãm hại ta. Đến khi sự việc xảy ra ta mới tỉnh ngộ. Âm mưu của chúng chẳng những hãm hại ta, đưa Hà Lạc lên ngôi chưởng môn mà còn muốn đem Không Động phái biến thành thế lực xu phụ triều đình, sau lưng Hà Lạc giật dây là Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp.

Đêm ấy Mâu cô nương đã báo cho ta âm mưu của Hà Lạc, ta tuy kinh tâm động phách nhưng vẫn còn bán tin bán nghi sau đó Hà Lạc vừa tới kêu ta trở về cứu các gia nhân trong cổ miếu.

Trên đường trở về, ta phát hiện có hai bóng đen phi thân như bay, hình như mới ở cổ miếu hành hung xong. Nhân vì khoảng cách còn xa nên hai tên đó không nhận ra ta. Vì gấp cứu người ta không đuổi theo hai tên đó được. Đến gần cổ miếu ta nghe có tiếng bọn gia nhân hô hoán lúc đó mới đoán biết hai bóng đen chính là Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp.

Có lẽ Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp đến cổ miếu không tìm thấy ta và Mâu tiểu thư. Hà Lạc cũng không có ở đó, chúng đã thương hai tên gia nhân rồi vội vàng chạy đi tìm. Bọn chúng đi không lâu, tên đạo tặc thứ ba do Hà Lạc mời đã đến, đó là người vừa khai cung xong, chính là Cát Hồng. Khi ta vừa vào cổ miếu chính là lúc y đang hành hung.

Y bị ta dùng kiếm đã thương rất sợ bị ta giết chết vội vàng nói ra chuyện y nghe lời Hà Lạc đến đây cầu xin ta tha mạng. Trước ta đã được Trương Khoái Hoạt cảnh giác, sau lại nghe Mâu tiểu thư tiết lộ âm mưu nên hoàn toàn tin y nói thật. Đúng lúc đó ta nghe loáng thoáng xa xa có tiếng kim khí chạm nhau rồi tiếp đó có tiếng hú lớn với công phu Truyền âm nhập mật của Hà Lạc.

Ta sợ Mâu tiểu thư bị hại, không thèm lý gì đến Cát Hồng vội vàng chạy đến sơn cốc lúc này. Ở đây ta nhìn thấy một cuộc ác đấu mà như trình diễn giữa Hà Lạc và hai tên quân quan, rất tiếc lúc ấy ta chưa biết chúng quán thông tác hí với nhau.

Nói đến chỗ "quán thông tác hí với nhau" Đan Khâu Sinh hình như vẫn còn giận dữ.

Tình hình đêm ấy như sau:

Đan Khâu Sinh chạy đến sơn cốc chỉ thấy Hà Lạc đang ác đấu cùng hai tên quân quan. Hai tên này không cần nói cũng biết là Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp.

Hải Lan Sát vờ như không biết có mặt Đan Khâu Sinh quát to:

- Hà Lạc, người chó che chở đồng môn mau mau gọi y lại đây hay người chịu chết thay y?

Hà Lạc gầm lên:

- Ta không biết ta phạm vương pháp ở chỗ nào, người bắt ta chiều cung cái gì?

- Người chỉ giả vờ! Đan Khâu Sinh phản nghịch triều đình đã có bằng cứ. Người là bạn tốt của y sao lại không biết?

Âu Dương Nghiệp xen vào:

- Theo ta thấy tên này có thể là đồng mưu của Đan Khâu Sinh đó.

Hà Lạc có vẻ vừa kinh hoàng vừa bị oan khuất:

- Ta thực không biết Đan Khâu Sinh đi đâu, cũng không biết y đã làm những gì!

Hải Lan Sát cười nhạt:

- Nhạc phụ Mâu Nhất Hạnh và sư đệ Đan Khâu Sinh của người đều là những tên phản nghịch, nếu bảo người không phải cùng bọn với chúng thì thật chẳng đáng tin. Người không đưa Đan Khâu Sinh ra, và không chịu chiều cung, chúng ta bắt buộc phải quy tội về người!

Âu Dương Nghiệp nói:

- Hà Lạc, mọi sự chúng ta đã nói rất minh bạch, người còn chống cự là không tiếc gì sinh mạng sao?

Hải Lan Sát dọa:

- Đúng vậy, người và Đan Khâu Sinh cùng phe đảng, người còn chống cự, chúng ta có giết người cũng không phải giết lầm người.

Hà Lạc giả vờ đại nộ:

- Đại trượng phu quyết không vì sống mà chịu nhục. Đệ tử Không Động phải quyết không bỏ kiếm đầu hàng. Muốn ta thúc thủ chịu bắt là điều vụn vặt không có. Được rồi, các người bảo ta cùng Đan Khâu Sinh mưu phản? Ừ, phản thì phản, có làm sao không?

Bọn chúng một xướng một họa "tác hí" khiến vốn sẵn hoài nghi Hà Lạc bất giác Đan Khâu Sinh cũng phải dao động.

- o O o -